

ДРІАДА-ІММІГРАНТКА

Яні за чим не жалкую.
Лише за снами.

Там нам снилися яскраві сні.

Юна дівчина в білосніжній фаті тримає фіолетові квіти. А довкола – її подружки: усі мріють уніймати букет нареченої. Дівчина підкидає свій весільний букетик угору, він повільно описує дугу, стрічка, що тримала його, розв'язується, і магнолієві квіти дощем розсипаються на подружок. Гамір, сміх, радість – на осінь село загуляє у весіллях...

Ж-ж-ж-жах!

– Ще з цього боку треба обрізати коріння: тут теж обламалося.

– А чи не надто пообрізаємо, чи прийметься потім: усе ж дерево гіллясте?

– Якщо не обріжемо, то де поламалося – загниється.

Ж-ж-ж-жах! Ж-ж-ж-жах!

Я не тужу ні за чим: що було, того не повернеш.

І нам ніколи не повернутися Туди.

Нехай уже так і є, що ми не могли нічого взяти з собою. Якби тільки нам снилися Ті сні.

– Сеньйори і сеньйорити! Поспішайте побачити! Не пропустіть! Лише одна вистава у вашому місті! «Королева Магнолій!» Спектакль, якому аплодував сам король. Спектакль, який замовив собі на день народження перший міністр.

Піднімається завіса, і відкривається сцена, споруджена просто посеред площі.

– Он вона! Он вона! – лунають захоплені вигуки. – Королева Магнолій.

Її позаздрила сама Королева – така вона прекрасна...

Вж-ж-ж-жих!

– Оця гілка також примерзла.

– Так, доведеться її обпиляти.

– Цього року точно не цвістиме.

– Ні. Може, наступного року зацвіте, якщо знову не приморозиться. Усе ж їй тут клімат не той...

Вж-ж-ж-жих! Вж-ж-ж-жих!

Одне мене втішає: ніщо, навіть смерть не розлучить нас.

Ми народилися разом, ми будемо разом до кінця і разом помремо.

Наші тіла ляжуть у цю чужу землю, але наші душі повернуться в рідне небо.

– Ви не бачили моєї арфи?

– Навіщо вона тобі? Ти все одно пучки пальців відморозила. Як ти гратимеш?

– Хіба вам шкода? Віддайте.

– Не грають тут у нас на арфах – ми її на друзки посікли...

Тюк-тюк.

– Оце так: зламало бурєю верхівку. Тепер вона точно довго не протягне.

– Що ти хочеш, вона до таких вітрів незвична. Треба обрубати.

Тюк-тюк.

Тук-тук.

Так б'ються наші серця.

У цьому чужому світі, де нам сняться сірі сні.

Тук-тук-ту...

БІЛІ КРИЛА РУШНИКІВ

Вілюмінатор мені видно крило літака: величезне металеве крило трансконтинентального лайнера. Скільки я вже літала в Америку, а це вперше мені випало сидіти над крилом. І доки стюардеса пояснює, як діяти в різних позаштатних ситуаціях, а пілот вирулює на злітну смугу, я з цікавістю розглядаю розмітку на крилі, ряди заклепок, напис «Не наступати». А втім, мені це швидко набридає – зрештою, у цьому крилі немає нічого особливого, воно, разом зі своїм братом-близнюком, підійме наш лайнер у повітря, слухаючись законів аеродинаміки, і триматиме нас на льоту всі вісім годин, – і щойно вмикаються телевізори, я починаю дивитися фільм.

Отож, прощай, Україно! Сьогодні я відлітаю до Америки на ПМЖ. Нарешті!

Що, Ви закидаєте мені, що я не патріотка? Неправда, я ще яка патріотка! Я завжди, представляючись американцем, називаюся по-українськи Оленою, а не Хелен, хоч їм так і зрозуміти, і запам'ятати було б легше. Я навіть не соромлюся їх виправляти, якщо хтось пробує звернутися до мене «Хелен». Хіба це не патріотично?

Чому я тоді сказала «нарешті»? Тому що мені набридла вся ця паперова тяганина з будь-якого приводу, усі ці довідки, довжелезні черги в кабінети... Тому що в Америці, дізнавшись, що я з України, запитують лише про корупцію і Чорнобиль. Тому що мені соромно, що в новій серії «Сімпсонів» злодій-мафіозі носить ім'я нашого президента і зовні на нього схожий...